

Sygn. akt VI K 697/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy VI Wydział Karny w Świdnicy w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Ćwik – Kulczycka

Protokolant Katarzyna Możejko

po rozpoznaniu dnia 11 lipca 2013r., 15 października 2013r., 19 listopada 2013r., 09 stycznia 2014r.

sprawy karnej **S. S. (1) z domu M.**

urodzonej (...), córki S. i C. z domu J.

oskarżonej o to, że:

w dniu 05 października 2012 roku w S., woj. (...), na ul. (...) znieważyla pokrzywdzoną B. M. (1) obraźliwymi słowami nazywając ją m.in. brudasem

tj. o czyn z art. 216§1 kk

- I. oskarżoną **S. S. (1)** uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 216§1 kk,
- II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. B. kwotę 797,04 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce prywatnej z urzędu,
- III. na podstawie art. 632 pkt 2 pkp koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

VI K 697/12

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżona S. S. (1) oraz oskarżycielka prywatna B. M. (1) są sąsiadkami i mieszkają na jednym – trzecim piętrze budynku przy ul. (...) w S.. Obie panie są emerytkami, z racji tego, że z powodu złego stanu zdrowia wymagają pomocy innych osób pozostają w zainteresowaniu opieki społecznej. Oskarżona cały czas korzysta z pomocy opieki społecznej, przychodzi do niej opiekunka, która pomaga w załatwianiu codziennych spraw, robi zakupy, wyrzuca śmieci itp. B. M. (1) również taka opieka została przyznana, ale ponieważ oskarżycielka nie wpuszczała opiekunki do domu - ta forma opieki została jej cofnięta.

B. M. (1) i S. S. (1) są od wielu lat w konflikcie sąsiedzkim, obie panie kłócą się wyzywają, mają do siebie wzajemne pretensje dot. m.in. spraw związanych ze wspólnymi częściami budynku z których korzystają, a to S. S. żali się, że sąsiadka nie myje korytarza, że nie wymienia żarówek, że nie płaci za mieszkanie. B. M. z kolei ma m.in. pretensje, że oskarżona stawia worki ze śmieciami na korytarzu, że ją wyzywa od brudasów.

W ocenie sąsiadów i dzielnicowego obie kobiety są kłótlive, męczące i uciążliwe dla sąsiadów.

Dowód:

- zeznania świadka oskarżycielki prywatnej B. M. (1) k. 2-3, 120
- wyjaśnienia oskarżonej S. S. (1) k. 84
- zeznania świadka A. K. k. 190
- zeznania świadka R. F. k. 231
- zeznania świadka J. K. k. 231-232
- wyrok w sprawie tut. Sądu o sygn. akt VI K 1487/03
- wywiady środowiskowe k. 58-59, 65

Ponieważ oskarżyciela prywatna jest osobą, z którą ciężko nawiązać kontakt, jest po wylewach i ma trudności w wysławianiu się i odpowiadaniu na pytania, Sąd powołał biegłego psychologa, który uczestniczył w rozprawie podczas składania przez oskarżycielkę prywatną zeznań, sporządzono również opinię sądowo-psychologiczną dotyczącą świadka.

Biegła w swojej opinii stwierdziła, że u B. M. (1) stwierdza się organiczne zaburzenia funkcji poznawczych i organiczne zaburzenia osobowości. Występują deficyty funkcji poznawczych, w tym osłabienie umiejętności pamięciowych i percepcyjnych. Świadek rozumie znaczenie podstawowych norm społecznych, odtwarza po czasie zdarzenia z dnia codziennego. Biegła dalej stwierdziła osobowościowo – brak wglądu, samokrytycyzmu, skłonność do nadmiernie korzystnej społecznie autoprezentacji, skłonność do obwiniania innych za swoje problemy, labilność emocjonalną, skłonność do nadinterpretacji. Nadto z uwagi na deficyty funkcji poznawczych i cechy osobowości zdaniem biegłej zeznania świadka B. M. (1) należy traktować z ostrożnością i są one na tyle wiarygodne o ile zostaną potwierdzone przez inne dowody.

Dowód:

- opinia sądowo psychologiczna k. 115-119, 120

Oskarżona S. S. (1) nie była nigdy karana sądownie.

Dowód:

- dane o karalności k. 55

S. S. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, zaprzeczyła, aby w dniu 5 października 2012 roku krzyczała na pokrzywdzoną, zaprzecza by miała ją kiedykolwiek wyzywać, aczkolwiek przyznaje, że jest z sąsiadką w konflikcie, który zaczął się od kiedy przestała jej pożyczać pieniądze i dawać jedzenie. W jej ocenie B. M. (1) jest uciążliwą sąsiadką.

Ponadto Sąd zważył co następuje:

W przekonaniu Sądu dowody zgromadzone w niniejszym postępowaniu nie dały podstaw do przyjęcia, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu. Rzeczą bezsporną jest, że obie kobiety są w ostrym konflikcie, mają do siebie pretensje o różnego rodzaju drobnostki związane z korzystaniem z korytarza, klóć się m.in. o żarówkę, o śmieci. W ocenie sąsiadów obie są uciążliwe, konfliktowe. Oczywiście, że w kontekście takich ustaleń jest wysoce prawdopodobnym, że wbrew temu co mówi oskarżona mogła ona wyzywać pokrzywdzoną w sposób jaki ta opisała, niemniej jednak dla przypisania sprawstwa i winy w zakresie czynu skonkretyzowanego w miejscu i dacie konieczna jest pewność, a nie tylko prawdopodobieństwo. A tu pewności już nie ma. Z opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej pokrzywdzonej wynika, że jest ona osobą generalnie niewiarygodną, a jej relacja może być uznana za prawdziwą jedynie wtedy kiedy znajdzie potwierdzenie w innych dowodach. Pomimo przesłuchania kilku świadków, którzy

mieli styczność z obiema paniami i mogły mieć ewentualnie informacje na temat awantury między nimi – żadna z przesłuchanych osób nie potwierdziła, że w dniu 5.10.2012r faktycznie doszło do jakiegó kłótni i S. S. (1) wyzywała B. M. (1). Świadkowie potwierdzili jedynie fakt, że obie kobiety często się kłóca i mają do siebie pretensje, ale czy akurat tego konkretnego dnia doszło pomiędzy nimi do jakiegó wymiany zdań żaden ze świadków nie był w stanie potwierdzić, tak jak i tego, że mają w zwyczaju używać wobec siebie wyzwisk. W tych okolicznościach, właśnie z braku dostatecznych dowodów, przy wyraźnej skłonności oskarżycielki do doszukiwania się różnych form naruszenia prawa przez różne osoby (ogromna ilość pism- skarg na rzekome przestępne zachowanie innych osób, których postępowanie nie dotyczy) Sąd doszedł do przekonania, że na podstawie tylko i wyłącznie skargi oskarżycielki prywatnej nie można uznać S. S. (1) za winną w zakresie popełnienia czynu opisanego przez pokrzywdzoną.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej- adw. T. B. kwotę 797,04 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce prywatnej z urzędu.

O kosztach w pkt III orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 kpk zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.